

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252802035872/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

større Ros af Udlændinge. De Kroværter, som Genueserne selv afmaler i de sorteste Farver, bør andre regne for at være endnu mere snu end Bordelværter. Saadan var min Vært. Han tog ikke som andre Betaling pr. Nat, men pr. Time tilbragt i Sengen. Da jeg en Eftermiddag havde lagt mig hen at hvile mig paa Grund af min svækkede Tilstand, krævede han Penge for hver Time med Ordene: *Tanto per la notte, e tanto per il giorno* – saa meget for Natten og saa meget for Dagen.

Til sidst naaede Sygdommen sit Højdepunkt, og jeg var Døden nær. De kan nemt forestille Dem, hvor meget jeg under denne Tingenes Tilstand forbandede min taabelige Rejse. Jeg kunde jo have levet i Sus og Dus blandt Venner i Paris den Vinter. Jeg laa hen uden at faa mindste Hjælp. Der var ingen til at kurere mit Legeme, og der var ingen til at trøste min Sjæl imod Døden. Jeg lod imidlertid som om jeg var mindre syg end jeg i Virkeligheden var – af Skræk for at blive plaget af Munkene, hvis utaalelige Vrov! snart kunde have ekspederet mig halvdøde Menneske over i den anden Verden. Jeg lagde derfor alt i Guds Hænder, udholdt med Taalmodighed og Sindsstyrke min Sygdom, kæmpede mod Smerterne og spillede mindre syg end jeg var. Jeg væbnede mig mod denne Vrimmel af Ulykker; og snart blev Sygdommens Magt brudt, og Skæbnen viste mig i det hele taget et venligere Ansigt. En Dag, da den værste Fare var overstaaet, og jeg var i lidt bedre Humør, saa jeg ud ad Vinduet og fik Øje paa en ung Franskmand af mit Bekendtskab. Jeg kendte ham ganske vist kun flygtigt, men inviterede ham alligevel indenfor og gav ham en rørende Skildring af, hvad der var overgaaet mig fra Ende til anden. Han fik ondt af mig og holdt en Tordentale til Værten, som gav ham igen af samme Tønde. Saa kom de op at slaas. Den unge Mand gav Banditten en Uppercut; den anden holdt sig ikke tilbage, men gav en syngende Lussing igen. Jeg saa det hele gennem et Nøglehul, som jeg lagde skiftevis det ene og det andet Øje til. Da Slagsmaalet var ovre, kom den unge

DET FØRSTE BREV

Mand ind paa mit Værelse igen, beordrede mig til at pakke og førte mig til et andet Værtshus. Da jeg var blevet befriet fra denne Kyklops Hule, kom jeg mig snart saa meget, at jeg kunde gaa oppe mellem Feberanfaldene og komme udenfor. Jeg saa med Beundring de mange Pragtbygninger rundt om i Byen; de viste sig at være endnu mere storslaaede end deres Rygte. I den nye Gade – paa italiensk *Strada Nuova* – ser alle Husene ud, som om de var bygget af Konger, ikke af Privatfolk. Byens øvrige Kvarterer kommer ganske vist ikke paa Højde med den nye Gade, men prydes dog ogsaa af skønne Huse – hist og her ser man Marmorbygninger, som man maa falde i Beundring over. De fleste Kirkers Vægge og Gulve straalet af Marmor. I denne By hørte jeg for første Gang en italiensk Koncert. Genueserne har paa Grund af Nabo-skabet meget til fælles med Franskmændene, og jeg lagde Mærke til, at denne Koncert ogsaa havde et fransk Præg. De bruger nemlig Horn og Trompeter; og de Instrumenter er for længst kommet af Moden hos de øvrige Italienerne.

I Vokalmusikken græder næsten alle de, der synger Overstemmerne. Første Gang jeg hørte en Sanger slaa sine Triller, troede jeg, han havde faaet Klø af Dirigenten, og at han sang mod sin Vilje med Taarerne strømmende ned over Ansigtet. Jeg har imidlertid ogsaa i andre italienske Byer hørt den Slags klynkende Stemmer, og jeg er blevet klar over, at det ikke er af Misundelse Franskmændene siger, at Italienerne hulker.

Regeringsformen i Genua er aristokratisk. Den øverste i Raadet kaldes Dogen. Denne Værdighedspost tildeles ikke paa Livstid som hos Venetianerne, men gaar paa Omgang. Tilfældigvis fratraadte Dogen netop paa dette Tidspunkt sit Embede, og Raadsherrerne skred til nyt Valg. Ved dette Valg var der mindre Postyr end der plejer at være naar man vælger Universitetsrektorer andre Steder i Verden. Genueserne er nemlig saa vant til den Slags, at de ikke gaar ud af deres Huse for at se den nye Doges